

dagen en saadan Lov og heller ikke, ialtsald ikke for Tiden, en Tillægsbevillingslov, men indskrænke sig til en Lov om nogle Stalbe. Jeg siger, at det er i høi Grad interessant at se dette som Resultat af det høie Ministerraad's Dverveielser angaaende dets Forhold til Bevillingsretten efter Grundlovens Bydende. Det er tilnærmelsesvis ligesaa interessant, at den eneste Frugt af den høie ministerielle samlede Dverveielse om de Pligter, som Grundloven i den Henseende paalægger et ansvarligt Ministerium, har taget til Udtryk Frederikshavns Havn. En anden Opfattelse har jeg tænkt mig gjør sig gjældende med Hensyn til dette Forsøg paa Udskytning af den aarlige Finantslov, og jeg skal tillade mig at fremsætte denne Betragtning. Den høie Indenrigsminister har havt Seilighed til her i Folkethinget at bemærke, at visse økonomiske Lovforslag kunne ikke gaa enkeltvis igjennem og vanskelige, naar han selv foreslog dem, men bleve de derimod foreslaaede f. Ex. fra den lokale Interessers Side, og der saa kom en tilbørlig Mængde lokale Interesser for, saa samlede dette sig gjennem visse Forhandlinger — jeg siger ikke Intriger —, saaledes at der dannede sig et Flertal ikke for det ene Forslag, men for en hel Høst til Ministeren. Nu har man maaske ment, at her var et Forslag, som ganske vist, uagtet det havde stærk lokal Interesse, saa dog ikke blot havde dette, men det kunde være, at man kunde skyde sig ind under en mere almen Interesse for at hjælpe det Lokale og saaledes skyde Brestene i den samlede Dverveielse og Behandling af den aarlige Finantslov, og naar man først var begyndt at skyde Brestene i den Stilling, ja hvor var Enden saa? Der var et Præcedens, man kunde fortsætte, og Enden blev en Syndflod af finansielle Forslag, for overhovedet at undergrave den politiske Situation. For at de Herrer ikke skulle tro, at min Opfattelse leder mig paa Vildspor i den Henseende, behøver jeg just ikke at henvise til gamle Erfaringer som Rigsdagsmænd, men jeg kan henvise til nyere Udtalelser af den reaktionære Del af Pressen. De sige — og med Ret — det Samme, de sige: Regjeringen sidder der i god Forventning om, at for hver Uge, der gaar, løsner sig, hvad der ellers mulig kunde holde sammen som selvstændig Opposition mod det nuværende Ministerium i dette Thing, og de lokale Spørgsmaal af denne eller hin Farve, smaa og store, de løse Fugerne, og man glemmer Overblikket, det Store for det Smaa; det Smaa løber man efter, thi Landet, Demokratiet, kan jo ikke skabe en Opposition, der overhovedet har Udholdenhed og Kraft nok til selv at staa imod, hvad der blev budt det af dette Ministerium i denne Sommer. Det er Reaktionen's ofte udtalte Forventning, og det er stemmende med denne Forventning, at denne Linie af en Finantslov ligger for her i Lovforslags Form. Havde det været før Dpløsningen i forrige Samling, før

Ministeriets nye Angreb paa Folkethingets Stilling og Reising af den politiske Kamp for denne Behandling af Bølgene med gjentagne Dpløsninger, medens vi endnu havde Haab om at kunne udrette Noget ved Forhandling med Ministeriet, da vilde jeg, i Flugt med, hvad jeg sagde om tidligere Forslag af samme finansielle Angrebs Karakter, ud af Finantsloven kunne have været med til endog saa denne Undtagelse fra den almindelige Regel, thi der er jo ingen Regel uden Undtagelse; men Stillingen er nu en ganske anden, Stillingen er nu saa alvorlig, at man ikke blot skal have et Die, men begge sine Dine paa hver Finger. Jeg skal derfor sige, at jeg håaber, at Folkethinget igjennem Finantslovbehandlingen kunde blive enig med Ministeren om et godt Forslag med Hensyn til Udvidelsen af Frederikshavns Havn, men at vi lægge denne Bevilling, denne vor Billie der, hvor den skal ligge, hvor de Samfundsinteresser, som vi overhovedet kunne ønske fremmede gjennem Finantsbevillingerne, fixeres, for at det Ministerium, der mulig vilde vrage et saadant Forslag, kan faae ikke blot en spredt Stemning eller Partistemning imod sig, men en samlet Vægt af hele den offentlige Mening, selv uden Hensyn til Partifarve. Jeg veed ikke, om jeg taler tydeligt nok? Under denne Synsvinkel gaar jeg med til Forhandlingen af dette Forslag.

Snel: Jeg maa sige, at det tyder ikke paa nogen sund Tilstand her i Landet, hvis man skal nære Frygt for at henvise enkelte Love til Finantsudvalget med det for Die, at disse Love saa ikke kunne blive gennemførte. Det forekommer mig, at det er kommet temmelig vidt med vor politiske Stilling, hvis man virkelig skalde nære en saadan Frygt og af den Grund skalde ville undtage de Lovforslag, man ønskede gennemførte, fra Behandling gjennem Finantsudvalget. Jeg tror imidlertid, at, hvad dette særlige Lovforslag angaar, er der andre Grunde til ikke at henvise det til Finantsudvalget end de, som nys bleve berørte. Ved dette Lovforslag kommer det jo især an paa teknisk Kundskab i en ganske særlig Retning, og det er mig ikke bekendt, at det ærebe Finantsudvalg trods de fortrinlige Kræfter, hvorover det raader i forskjellig Retning, har Kræfter, der ere i Besiddelse af de tekniske Kundskaber, som her komme i Betragtning. Alere af den Grund forekommer det mig, at det vilde være heldigt at nedsette et særligt Udvalg angaaende denne Sag, for at de Kræfter, som utvivlsomt findes her i Thinget til at behandle en saadan Sag, kunne komme til at virke og give deres Raad. Af den Grund vil jeg for mit Vedkommende, isald Spørgsmaalet kommer til at foreligge, stemme for at henvise Sagen ikke til Finantsudvalget, men til et særligt Udvalg. — Den nærmeste Grund til, at jeg har forlangt Ordet, er iøvrigt ikke for at ville sige det, jeg